

Búzás Huba

Pesti naplemente

a Lőportár-dülőben ~ hol? ~ a régi Pesten
 Dea Mutával döflődünk, meghabarít
 ~ fatal! ~ ki gondolta, hogy itt keressem,
 hol már a táj nem ingovány, csalit,
 vörös-kék neonvillanás

pásztázza ilykor este lányok arcait...
 közjük én? pokoljárt lópatás
 csiklódom át sugárnyi résen
 ~ gyönyörtelibbet sohse láss ~
 ekliptikámba vésem:

felhőkből szállnak föl estéledő hegyek,
 élembe leng, hever le piperésen,
 napom lejtőin át susog, hetyeg,
 hová ragadja ölelésem,
 együtt vele hová legyek...

Lábak és lépteik

neszek... elaluvás előtt a furcsa ablak
 ideodáz, izzajtanak, fölnézek, ím
 suhantában (setteng, de észbe kaplak)
 áttör a fény a zsalu résein,
 egy nő lábszárára esik,

felkúszik combjain ~ emléknym-képeim? ~
 aztán tovább, szétporló évekig...
 a rég ittjártak visszatérte
 talán csupán, hült lépteik,
 csillámot vet a térde...

tapogatnám harisnyakötőit vakon,
 pár pillanatomat tán visszakérte?
 ~ hegyikristályokként rakosgatom ~
 átmásznék múlt időbe érte
 azon az időablakon